

El fill d'un advocat de seguida deu veure clar que "el dret és molt ampli i no es pot abastar tot; per això he exclòs del meu camp professional algunes matèries com el dret laboral o el fiscal. En canvi he entrat i he assolit coneixements sòlids d'altres àmbits com l'urbanístic i l'immobiliari." En Joan Enric Novellas defineix així la seva tasca: "El centre de la meva feina és tot allò que es pot fer -o que no es pot fer- en un pam de terreny." I afegeix: "En un Pla General urbanístic hi participa no només un arquitecte sinó també un economista -que redacta l'estudi econòmic financer- i un advocat -que elabora les normes. Quan es tracta d'executar el planejament d'un sòl urbanitzable en què no hi ha res i cal construir-hi carrers, serveis, fer cessions... l'advocat urbanista té molta feina a defensar els interessos del particular que ha aportat aquell sòl i vol rebre'n el que li correspon i pagar només el que li pertoca, o bé pot trobar-se que el conjunt de propietaris li demana que s'encarregui de la redacció del Projecte de compensació."

També es dedica al dret civil, "especialment en qüestions molt lligades a l'apartat immobiliari com la Llei de propietat horitzontal, la Llei d'arrendaments urbans, servituds, interdictes... conflictes que es poden generar al voltant d'un pam, un metre o una hectàrea de terreny."

Hi ha una altra activitat professional a la qual en Joan Enric destina part del seu temps: l'ensenyança del dret. "Els últims anys m'he començat a dedicar a l'ensenyança, que em resulta molt gratificant. A Mataró tenim Col·legi d'Advocats propi que ha creat una escola de pràctica jurídica com ja han fet altres col·legis. Jo he tingut la sort de participar-hi des del començament, en les tasques d'ensenyament, i he arribat a la conclusió que a nivell universitari no es dóna importància al que és l'urbanisme o s'explica molt superficialment. El meu granet de sorra, doncs, és explicar-ho als companys que s'introdueixen en aquesta professió." A banda de l'urbanisme, "també imparteixo classes de dret processal civil."

Un professional com el que ens acompanya, que està molt a prop d'advocats joves, ens pot comentar si veu molta diferència entre ell mateix i els seus alumnes: "La societat ha canviat. Quan jo era a segon de carrera, em vaig preocupar d'anar a fer de passant, volia aprendre i fer el que fos; el que perseguia era estar a dintre d'un despatx, allà on es fes dret. No veig gaire que l'actitud dels estudiants sigui aquesta ara mateix. Val a dir que abans l'advocat estava més obert a rebre un passant i ara disposem de poc espai per tenir-ne. A més ens trobem que els qui podrien entrar tenen pressa per guanyar-se la vida de seguida. Jo reivindico la passantia perquè ofereix una bona formació. El problema és que comporta remuneracions més aviat baixes i a ningú li agrada sentir-se explotat." La seva tasca de passant va ser llarga però fructífera: "Vaig estar quasi deu anys en un despatx fent pràctiques que em van ser fonamentals per al meu desenvolupament posterior. Primer hi era com a estudiant fent pràctiques i després com a col·laborador. Al principi no rebia cap sou i poc a poc me'l vaig guanyar. El meu cap i mestre era Antoni Bruguera Manté, que ara és magistrat del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Amb ell vaig aprendre a fer d'advocat, portar els assumptes, tractar els clients, etc."

Facultat, passant, advocat, despatx... una altra peça dins l'engranatge del món judicial és el jutge: "El resultat d'un judici no depèn totalment de l'advocat. Sí que és molt important la tasca que el lletrat ha fet però sempre hi ha una altra persona que és qui decideix el resultat. El jutge pot veure un cas d'un color avui i d'un altre color demà, té la seva pròpia manera de ser i pot posar la sentència que vulgui." Estan els jutges ben preparats? "Diguem que estan ben preparats entre cometes. Hi ha problemes de mentalitat, de vocació i de preparació però no d'edat, perquè el fet de tenir 20 anys i escaig no té per què ser un problema a l'hora d'impartir justícia." El resultat d'un judici és un misteri fins que el tribunal dictamina: "T'endús moltes sorpreses negatives i positives. En perdre un cas no et culpes a tu mateix; penses que el tribunal no ha entès els teus arguments. De tota manera, quan un porta molts anys exercint no dóna mai un cas per guanyat *a priori* davant d'un client. El màxim que li dius és que veus el tema viable o amb possibilitats, però mai que hi ha res guanyat ni perdut. Per això es porta el tema al tribunal, perquè un tercer hi digui qui guanya i qui perd."

Una de les dificultats de la tasca d'un advocat és que cada cop es legisla més i la seva obligació és conèixer les noves lleis: "Des de la facultat que ens toca llegir molt i després ens hem d'anar reciclant constantment per conèixer lleis noves o perquè una llei que coneixies te la canvien. Un exemple és la Llei d'enjudiciament civil, recentment aprovada al Congrés. Passarem d'uns 2000 articles aproximadament a uns 800, i això implica un canvi estructural molt important." Malauradament l'ajut dels avenços tècnics és, en el cas dels lletrats, molt limitat: "Els advocats som molt poc tècnics i ens costa entrar en la informàtica. La jurisprudència i la legislació estan informatitzades però cal que tu estudiïs, reciclis els conceptes, interioritzis i adaptis la teva mentalitat a la nova legislació... Tot això l'ordinador no t'ho farà. Pots recórrer a la informàtica per tenir informació al dia i de manera ràpida, però jo concebo la nostra tasca com a molt personal i mental." I conclou: "La tècnica ajuda però no substituirà mai l'advocat ni els qui es mouen en el camp de la justícia."

En Joan Enric es mostra content de com li han anat les coses, tot i que hem vist que se les ha treballades: "Des de fa anys em sento molt satisfet amb la meva feina, la professió no m'ha defraudat i hi treballaré tant com pugui. M'illusiona rebre clients amb assumptes nous." Però vol deixar clar que "malgrat que visc la meva professió dia a dia i hora a hora, el treball no m'obsessiona. Hi ha més coses que m'atrauen i per a mi la feina és un mitjà per viure." D'acord amb aquest plantejament, "m'agrada que la meva feina, i la de tothom, rebi la remuneració que li correspon. És una qüestió professional: tampoc espero, quan vaig a prendre una cervesa, que me la regalini. És cert, també, que si algú passa per un mal moment, jo puc tenir unes consideracions envers ell."

En acomiadar-nos, en Joan Enric ens fa una exhortació: "El lletrat veu més enllà del que veu el client. El bon consell d'un advocat donat a temps pot estalviar diners i molts maldecaps." I aquest és el consell previ amb què ens obsequia el nostre convidat.

“El lletrat veu més enllà del que veu el client; per tant, el bon consell d’un advocat donat a temps pot estalviar diners i molts maldecaps”

Joan Enric Novellas - Mataró (Maresme)